

Dhonielle CLAYTON

Tiffany D. JACKSON

Nic STONE

les histories
d'amor brimen quan
la Uun se'n va

BLACKOUT

Apagada a Nova York

Angie THOMAS

Ashley WOODFOLK

Nicola YOON

**Dhonielle Clayton
Tiffany D. Jackson
Nic Stone
Angie Thomas
Ashley Woodfolk
Nicola Yoon**

BLACKOUT

APAGADA A NOVA YORK

Traducció de Teresa Muñoz García

Fanbooks

Títol original: *Blackout*

Blackout © Dhonielle Clayton, 2021

© Tiffany D. Jackson, per «La caminada», 2021; © Nic Stone, per «Sense màscares», 2021; © Ashley Woodfolk, per «Fetes l'una per a l'altra», 2021; © Dhonielle Clayton, per «Totes les grans històries d'amor... i pols», 2021;

© Angela Thomas, per «Sense dormir fins a Brooklyn», 2021;

© Nicola Yoon, per «Seymour i Grace», 2021

© de la traducció: Teresa Muñoz Garcia, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2021

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: octubre del 2021

ISBN: 978-84-18327-66-7

Dipòsit legal: B. 11.355-2021

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

La caminada

Acte primer

Tiffany D. Jackson

Harlem, 5:12 pm

Fa un dia d'aquells de calorada. Un d'aquells en què passen coses dolentes. La tensió que comporta la temperatura fa que la gent cometi estupideses en una ciutat plena de milions de persones. Qualsevol altre dia com el d'avui no em trobaríeu al carrer ni morta. Estaria escarxofada a la meva habitació, ben a prop de l'aire condicionat, mirant pel·lícules mentre em prenc un te gelat i un sandvitx de gall dindi. Per això, quan s'obren les portes del metro, surto a l'andana, on fa una calor de mil dimonis, i l'aire enganxifós em colpeja la cara, em repenso això de la nova feina.

Un cop a fora de l'estació, em sorprèn veure tanta gent al carrer. El rètol lluminós de l'Apollo Theater resplendeix al sol de justícia que fa. Si aquest fos el plató de la meva pel·lícula, ja hauríem plegat, o em passaria als rodatges nocturns.

L'asfalt em desfà la sola de les vambes mentre corro carrer 125 avall. El retard del metro m'ha fet perdre deu minuts. A l'Autoritat Metropolitana del Transport tant se li'n fot la puntualitat, fins i tot durant una onada de calor. I ara faré tard. Bé, arribaré a l'hora, que és el mateix que arribar tard! El meu pare sempre diu: «Si arribes aviat, arribes a l'hora; si arribes a l'hora, arribes tard». És per això que jo mai m'entretenia als passadissos entre classe i clas-

se. Sempre era la primera a seure, uns minuts abans que sonés el segon timbre. Crec que és la raó per la qual agradava a tots els professors. Era una manera de mostrar-los respecte. Fins i tot al senyor Bishop, i això que ningú no odiava més que jo Educació Física.

Quan agafo l'ascensor per pujar al quart pis tinc tot el vestit moll. Crec que no he suat tant en tota la meua vida. Però em van dir que havia d'entregar tota la paperassa abans de la formació de dilluns.

Sí, formació com a orientadora de Recursos Humans. Per a una feina de debò. Aquí on em veieu seré la nova auxiliar d'oficina de la seu central de l'Apollo. El meu tutor em va avisar de la vacant. Treballar per al teatre negre més famós de Nova York, conegut per ser el lloc on van començar superestrelles de la música com Michael Jackson, Mariah Carey i Stevie Wonder; em faré amb les celebritats d'elit. Una bona pràctica per a quan sigui una directora d'èxit.

El sou: 3.500 dòlars per sis setmanes.

D'acord que és allà dalt de tot de Harlem, a no menys d'una hora en metro des de Brooklyn, però també significa posar molta distància entre Bed-Stuy i jo mentre duri l'estiu.

Ja no vull estar per allà. No des que... va passar. No des que *nosaltres* va esdevenir *ell i ella*, i després va esdevenir *jo*.

El correu electrònic d'acceptació deia que arribés a un quart de sis, i com que és la primera vegada que em veuran els meus companys de feina, m'he posat el vestit nou blau i groc que em vaig comprar gràcies a part dels diners que em van donar com a regal de graduació. I sabeu què?, que em penso comprar un armari sencer abans que

comenci el curs, tot a conjunt amb la meva nova vida mentre deixo enrere la vella. Potser fins i tot començo a fer-me dir Tam en comptes de Tammi. Total, qui sabrà la veritat? No vindrà ningú a la Universitat de Clark Atlanta amb mi. Hi aniré... sola.

«Se suposa que no havia d'anar així, la cosa», penso mentre m'apropo al taulell de recepció. *Teníem* altres plans. Ens havíem fet promeses. Però el *nosaltres* ja no existeix, i ja va sent hora que aprengui a viure la meva vida sense ell.

—Hola, maca —em deixa anar la dona negra gran. La suor li regalima per les celles—. Et puc ajudar?

Tiro enrere les espatlles i m'espolso els pensaments del cap.

—Hola. Em dic Tam Wright. Soc la nova becària i he vingut a portar els papers.

—Molt bé. Deixa'm veure si la Maureen és aquí per signar-te'ls. Què?, trobes que fa prou calor?

L'oficina, que no té finestres, treu vapor. Dono una ullada als homes i les dones que estan a les seves taules i veig que tots tenen la roba molla.

—Mmm, doncs sí...

La dona es gira per agafar una carpeta de la taula.

—Doncs he sentit que estàvem a trenta-vuit graus al migdia, i que no ha baixat gens ni mica.

Em recullo les trenes en un monyo alt, i em vento aire a la cara.

—I aquí sempre fa tanta calor? —Procuero no entrar en pànic, però no puc evitar pensar que tinc pocs vestits i samarretes per estar fresca aquí a dins durant tot l'estiu. He de lluir perfecta. Tot ha de ser perfecte.

Em fa un somriure amable.

—Em sap greu, maca, tot el dia que el sistema de l'aire va malament. Crec que...

—Ooooh, merda! Ho sento. Faig tard! —La veu que sento darrere meu em fa fer un bot, em quedo garratibada i la pell se'm refreda tot i que això és un forn. Tanco els ulls i començo a resar.

Sisplau, no deixis que sigui ell. Sisplau, Déu meu. Sisplau. Qualsevol menys ell.

—Hola, maco. Et puc ajudar? —pregunta la dona.

Les seves passes feixugues sonen com quan s'apropa l'assassí. Sempre duia vambes que li anaven grans o que no es cordava, i les soles colpejaven el terra fent cops a cada passa.

—Hola! Com va tot? Soc el Kareem... —La seva veu es va apagant fins que fa un crit—: Tammi?

Merda.

Finalment obro els ulls i em giro cap a ell. Aquella pell bruna. Aquells ulls preciosos. No és que el vegi per primera vegada. Som veïns i vam anar a la mateixa escola de primària, l'Stacey Abrams, a l'Upper West Side. Però en aquest moment estic més a prop d'ell del que ho he estat durant els últims quatre mesos..., prou a prop per poder olorar-lo, i desitjo amb totes les meves forces que no faci aquella refotuda olor tan bona.

—Què hi fas, aquí? —li pregunto. Em surt un to realment agressiu, però en tinc motius.

Ell posa els ulls en blanc i es gira cap a la recepcionista com si jo fos un espectre.

—Em sap greu. He vingut a deixar alguns papers per al curs d'orientació.

El curs d'orientació? No, no, no... no podem treballar al mateix lloc. De cap manera!

—Un moment, heu vingut tots dos a deixar uns papers? —pregunta ella.

—No —diem tots dos alhora, i ens mirem l'un a l'altre.

—O sigui, sí —diem tots dos alhora una altra vegada.

Morta de vergonya, faig un pas enrere per posar espai entre nosaltres i m'escuro la gola.

—El que vull dir és que *he vingut* a dur la meva documentació. El que no sé és què hi fa ell, aquí.

Deixa anar un somriure.

—Suposo que soc aquí pel mateix motiu.

Els ulls de la dona van saltant d'ell a mi, i al cap d'un moment obre la carpeta que té a la mà i remena entre els papers. Torna a la pantalla de l'ordinador i comença a llegir alguna cosa; mentrestant, aprofito per mirar-me'l de reüll. Porta els seus texans preferits (tot i la calor que fa), un polo negre i un parell de Jordans noves. Probablement les hi deu haver regalat ella. Trobo una mica a faltar les seves Converse vermelles fetes pols i la seva col·lecció de samarretes de superherois.

Prou, Tammi! No trobes a faltar res que tingui a veure amb aquest idiota.

—Doncs un momentet —diu la recepcionista, amb la veu dubtosa—. Seieu. Ara torno amb la Maureen.

El Kareem i jo intercanviem una mirada de desconfiança, i ens dirigim a poc a poc cap a la sala d'espera. Tant de bo la Maureen no trigui gaire a venir a buscar-me... i aquest i el seu coi de cul es quedin aquí.

M'assec al costat de la porta de l'entrada i ell s'asseu a l'extrem oposat. Està inquiet.

Tranquil·la, Tammi.

Em dono una ullada ràpida amb el mòbil per assegurar-me que la calor de la caminada no m'ha desfet el pen-

tinat. No és que m'interessi, però tampoc vull que em vegi feta un nyap.

—Uau —xiuxiueja per a si mateix, mentre mira alguna cosa. Li segueixo la mirada.

—Uau —sospiro jo.

Les parets de la sala d'espera són un mural de cartells vells de concerts de l'Apollo. James Brown, Ray Charles, Ella Fitzgerald, Billie Holiday; els meus avis van créixer escoltant-los. No me n'havia adonat i això em sacseja: soc a les mateixes sales per on van passar totes aquestes llegendes. La calidesa d'aquest pensament fa que gairebé m'oblidi de l'imbècil que hi ha a l'altre costat de l'habitació. Serà així com em sentiré quan sigui als estudis de televisió i als platós de rodatge?

El Kareem encara està inquiet, i no para de ficar i treure les mans de totes les butxaques que té. Fa això quan s'atabala o quan fa tard, que és gairebé sempre. No hauria arribat mai a classe a l'hora si no li hagués programat un munt d'alarmes al mòbil. Em pregunto si encara les deu tenir.

El Kareem s'endú la mà al front i renega en veu baixa. Es deu haver oblidat alguna cosa...

Prou! Prou de pensar en ell! Ell no està pensant en tu!

Què hi fa, aquí? El senyor Taylor, el nostre tutor, em va parlar d'aquesta feina, però em va dir que només hi hauria una vacant per a un estudiant que estigués interessat en l'estudi dels mitjans i el món de l'espectacle. El Kareem va dir que volia graduar-se en les avorrides empresarials perquè així podria aprendre a «comptabilitzar tots els seus diners». esclar, és per això! Els diners! Vol els 3.500 dòlars.

Doncs ho té malament, aquí la crac soc jo. Fins i tot els he enviat, juntament amb la sol·licitud, una gravació feta

i editada amb el meu mòbil. Aquesta feina és meva! A més a més..., la necessito. És un pas més en el camí d'una estrella al Passeig de la Fama de Hollywood. Ni la mare ni el pare acaben d'estar d'acord encara amb els meus plans. Només el Kareem n'estava. I ara... probablement no podria importar-li menys. Així que no penso deixar que em prengui el lloc. Ja se'n podria anar cap a la línia A del metro per tornar a Brooklyn.

Trec el mòbil i miro de trobar alguna cosa en què distreure'm per deixar de mirar-lo de reüll. No ha canviat gaire. Encara és alt com un dimoni, tot cames i braços llargaruts, amb aquells ulls preciosos i els llavis molsuts. Està una mica més morè. Potser ha anat a la platja... amb ella. Només de pensar-hi em poso malalta. No me'ls puc imaginar anant a Far Rockaway, ella amb el seu petitíssim biquini, ell amb el pit a l'aire...

—Ep, tens carregador?

Em calen uns segons per adonar-me que m'està parlant.

—Com dius? —deixo anar.

—Un carregador —diu a poc a poc, com si jo no sabés parlar el seu idioma—. M'he oblidat de carregar-lo i estic al cinc per cent.

Parpellejo d'autèntica incredulitat.

—Això és tot el que m'has de dir?

Ell arrufa les celles.

—Què vols dir?

Com sempre, em treu de polleguera que no s'adoni de res.

—No m'has dirigit més de dues paraules des de fa mesos, i les primeres que et surten de la boca són per demanar-me alguna cosa?

Al primer moment es queda astorat. Però llavors en-

tretanca els ulls, es recolza al respatllet de la cadira i serra les dents.

—Deixem-ho córrer —escup, i encreua els braços—. Ni tan sols sé per què m'he molestat a preguntar. Només penses en tu.

—I què se suposa que vol dir això?

—Res —remuga.

Miro cap a la recepcionista, que ja ha tornat al seu lloc, i ella desvia els ulls, fent veure que no ens escolta. El mòbil no se li estaria morint cada dos per tres si no el fes servir com a micròfon de DJ. Encara que tingués un carregador, no l'hi deixaria. Ni que fos l'últim noi de la Terra. Penso ser cruel que t'hi cagues per sempre més.

Torna a serrar les dents i s'arrepapa encara més al seient.

—Mare meva, et comportes com si t'estigués demanant un bitllet de vint. Garrepa.

—Què, ja has acabat? O penses xiuxiuejar alguna merda més sota el teu alè pudent?

Els ulls del Kareem s'entretanquen, preparat per matar.

—Ei, vosaltres!

Tots dos ens posem drets d'un bot en sentir la veu d'una dona que s'està al darrere de la recepció, i que ens està mirant.

—Hola! Soc la Maureen. Tu deus ser la Tammi Wright. I tu, el Kareem Murphy, oi?

—Sí —diem a l'uníson. I m'odio a mi mateixa perquè m'encanta com sonem tots dos alhora.

Treu-t'ho del cap, noia! Ja no existeix el nosaltres. Ha desaparegut, s'ha mort. Per sempre.

Ens dona la mà a tots dos i llavors fa un sospir.

—Bé, odio haver de dir això, però tant de bo ens trobéssim en millors circumstàncies.

—Què vol dir? —preguntem tots dos, i jo faig un gemec.

—Això és bastant incòmode. Hi ha hagut un petit error administratiu. Sembla que la carta d'oferiment de la beca se us va enviar a tots dos. Però malauradament no més tenim pressupost per cobrir una vacant.

Se m'encongeix l'estómac, i la mandíbula se'm tensa.

El Kareem encreua els braços i les seves celles dibuixen una profunda V.

—I això què vol dir?

Ella s'empassa la saliva.

—Només un dels dos ha obtingut la plaça.

El Kareem i jo ens mirem, i llavors *clac*, la sala es queda a les fosques. Així de cop.

Fa un minut que contemplava aquells preciosos ulls marrons que tant he trobat a faltar i tot seguit... res. No hi ha hagut una progressiva fosa en negre, un encadenament o un tall. La pel·lícula s'ha acabat.

Confosa, em giro quan sento unes veus que emergeixen de la foscor.

—Però què dimonis...!

—Què està passant?

—Que tothom es calmi!

El pànic creix i se senten passes i cadires que s'arrosseguen. Potser algú ha tocat un interruptor sense voler i s'han apagat els llums, però a hores d'ara ja els haurien d'haver tornat a encendre. Alguna cosa no va bé. On és el Kareem?

—Eh! Què passa? —crido mentre moc les mans davant meu i intento acostumar-me a la foscor. Alguna cosa xoca fort contra mi i deixo anar un xiscl.

—Tammi? —La seva veu sona llunyana, barrejada amb el caos.

—Kareem —vull cridar jo, però el nom se'm queda enganxat a la gola.

S'encenen llanternes de mòbils, com una dispersió de focus, llavors se sent un altre *clac*. Es fa la llum, però no hi ha tanta claror com abans. Són els llums d'emergència, n'hi ha un cada tres metres o així, i gran part de l'oficina continua a les fosques. Més enllà de la sala d'espera, el Kareem es gira i em clava la mirada, i no n'estic del tot segura, però podria jurar que sembla gairebé alleujat. Les portes de l'oficina s'obren; una llum tènue es filtra per les estretes finestres que donen a un edifici d'obra vista.

Cinc minuts després de la desbandada, la Maureen fa un crit:

—Que tothom m'escolti! Hem d'evacuar l'edifici!

—N'estàs segura? —pregunta la recepcionista.

—Aquest edifici és antic. No estic segura de quant de temps aguantarà el generador. Tothom fora! Feu servir la llanterna dels mòbils i baixeu per les escales.

El Kareem i jo no diem res mentre seguim la gentada cap a la porta de sortida i avancem per un passadís cap a un senyal vermell lluminós que indica la sortida.

Hi ha més gent per les escales, l'edifici sencer agafant la mateixa ruta. El cor em comença a colpejar el pit.

Potser es tracta d'alguna mena de simulacre d'incendi o a algú se li ha cremat el dinar.

A fora, els carrers estan plens de gent que surt a gloopades dels edificis. Omplen les voreres, tots amb el mòbil enmig d'una confusió col·lectiva. Entre la calor, la humitat, les veus de pànic i la llum encegadora del sol, recupero la respiració. Alguna cosa passa.

—Què està passant? —li pregunto a un home que està

a la cantonada a prop de la parada del metro—. Ens estan atacant o alguna cosa?

Només de fer la pregunta em venen ganes de vomitar.

—Alguna mena de tall d'electricitat —diu l'home, mentre fa lliscar la pantalla del seu mòbil—. Està afectant tota la ciutat.

—Com? Tota la ciutat? —pregunta el Kareem. Ni m'havia adonat que encara era darrere meu.

Trec el mòbil i truco a la mare. Despenja a la segona timbrada.

—Estàs bé? —em pregunta, i sento de fons el meu germà gran i la meva germana discutint.

—Sí, estic bé. Se n'ha anat la llum, aquí.

—Sí, aquí també. On ets?

—Soc a fora de l'Apollo... amb el Kareem.

Esbufega.

—Ell està aquí... amb tu?

—Sí. Bé, després t'ho explico.

—Vajaaaa, d'acord. Vine tan aviat com puguis.

—Ho faré. Ens veiem d'aquí una estona.

—Ves amb compte, Tammi.

Li envio un missatge al pare per dir-li que estic bé. El seu autobús deu estar aturat en algun lloc ara mateix. I no tinc ni idea d'on para el meu germà petit, el Tremaine. Probablement en algun lloc fent fotos. Almenys sé que sap tenir cura d'ell mateix. Més gent s'amuntega als carrers. La meva família està fora de perill, però i jo? No sembla que ningú tingui ni idea de què està passant, o de per què se n'ha anat la llum. Podrien estar atacant la ciutat i que ningú ho sabés!

—Ei —diu el Kareem. Gairebé me n'havia oblidat, que el tenia al costat—. Daixò..., que puc mirar el teu mòbil?

—Per què? —li deixo anar.

—El meu està a punt de morir-se i necessito trucar a la meva mare.

Li estampo el mòbil a la mà.

—Fes.

Remena el cap i marca un número. En realitat no calia que ho fes. Encara tinc gravada la seva mare als meus contactes.

—Ei, mama, soc jo —diu—. Sí, sí, és una llarga història. Daixò..., que teniu llum, allà? Ah, sí? Merda, aquí també. D'acord, estic de camí. Sí, ja ho sé, ho intentaré. Apa, ens veiem.

Penja i em torna el mòbil.

—Gràcies per deixar-me els teus minuts gratis.

Vull arrencar-li el sarcasme de la boca, fins que veig la Maureen.

—Eh! Senyora Maureen! —Empenyem cap a la gentada en direcció cap a ella mentre s'espera a la vorera.

—Nois, em sap greu, ara no és bon moment: estic comptant la gent —diu sense mirar-nos—. Vosaltres dos hauríeu de marxar cap a casa. No sabem quant durarà tot això. Torneu a venir dilluns, d'acord?

—Però... —començo a dir—, no ens ha dit quin dels dos ha aconseguit el lloc. Quin dels dos ha de tornar?

—De debò que no és un bon moment —diu ella, atabalada—. Em sap greu, però ara mateix he d'assegurar-me que tothom està comptat. És el protocol. Un cop torni la llum, us ho faré saber, d'acord? Torneu a casa sans i estalvis!

Marxa caminant de pressa abans no tinc temps d'aturar-la.

—No m'ho puc creure —dic, aixecant les mans—. Ens hem d'esperar tot el cap de setmana?

—Em sembla que hi ha coses més grosses per les quals ens hem de preocupar ara mateix —diu el Kareem, parant la mà—. Deixa'm veure el teu mòbil una altra vegada.

—I ara per a què el vols?

—A veure, som enmig d'una emergència i tu ho fas tot tan difícil?

—Arrrggg! Molt bé! Però no t'acabis la bateria.

Mira el seu telèfon per trobar un número abans de teclar.

—Ei, hola, Twig, tot bé, tio? Re, estic trucant des del mòbil de la meva... amiga. El meu està a punt de morir-se, T.

El Twig és un dels veïns del bloc. Alt, prim i desmanegat com un arbret. Per què li estava trucant? Què era tan important per gastar bateria?

—Sí, se n'ha anat la llum a tota la punyetera ciutat. És de bojós —diu—. Però segueix en peu allò d'aquesta nit? Sí? De debò? D'acord. Ens veiem!

Em torna el mòbil i treu la cartera.

—Quants diners portes?

—Per què?

Rebufa i assenyala cap a la parada de metro.

—Perquè si no hi ha electricitat, vol dir que tampoc hi ha metro. Haurem d'agafar un taxi.

Merda, té raó. El metro deu estar aturat, i definitivament no vull quedar-me atrapada als túnels a les fosques.

Recompta el que porta a la cartera.

—Jo en tinc vint. I tu?

Només tinc cinc dòlars.

—Amb això no en tindrem prou per tornar a casa —diu—. Amb els semàfors apagats encara gràcies si ens arriba per fer deu carrers.

—Hi ha un banc a l'altre costat del carrer —m'ofereixo—. Puc treure diners amb la targeta.

—Que no hi ha electricitat vol dir que els caixers tampoc no funcionen.

—Merda —remugo—. I què fem?

No sé per què l'hi he preguntat. Probablement perquè no tinc ningú més al voltant, i perquè estic intentant mantenir la calma malgrat el pànic creixent al meu pit.

Aixeca la mirada per veure el senyal del carrer i agafa aire.

—Apa, doncs. Som-hi.

Comença a caminar i el segueixo.

—On vas?

—A casa. On vols que vagi?

—Però, com?

Encongeix les espatlles.

—Caminant.

—Caminant! Des d'aquí?

—Se t'acut alguna altra cosa?

—Això és com... lluny que t'hi mors! T'hi passaràs dies. Arronsa les celles.

—No n'hi ha per tant. Ni que estiguéssim al Bronx.

Miro la placa del carrer. Vol caminar des del carrer 125 fins a Brooklyn? Tanmateix podríem estar al Bronx.

—Molt bé —dic, i li faig adeu amb la mà—. Fins després, doncs.

—Com que fins després? Tu vens amb mi.

—Sí, home, ni de conya!

—Mira, no sabem quant durarà això, però no penso quedar-me esperant per esbrinar-ho. Són dos quarts de sis passats. Estic intentant que no ens agafi aquí a fora quan es faci fosc. No tens diners, les aplicacions de trans-

port estan sobresaturades i jo estic sense mòbil. Així que haurem d'estar junts fins que aconseguim arribar a casa. I llavors ja podràs tornar a odiar-me o el que vulguis.

Ep, jo no he dit mai que l'odiés! Bé, en veu alta.

Miro al voltant mentre examino les meves opcions. Potser l'apagada no durarà gaire. Potser és només qüestió de minuts o d'un parell d'hores a tot estirar. Però i si té raó? Què passa si triguen tota la nit a arreglar-ho i ens quedem aquí atrapats?

—Agafarem el carrer Frederic Douglass avall cap al Central Park West —diu.

Els treballadors de l'Entitat Metropolitana del Transport han precintat l'entrada del metro. Em pregunto quanta gent hi deu haver atrapada allà a sota a les fosques... amb les rates... Només de pensar-hi em tremolen les mans. Però hi ha coses pitjors... una en particular que estic desesperada per evitar.

—Vens o què? —em deixa anar el Kareem.

Faig un sospir mirant el sol que es pon, i faig una primera passa en la seva direcció.